

קובץ
דברי תורה
ושיחות קודש

גליון ס"ג

פרשת וירא

תשפ"ג

ואלה יעמדו על הברכה

בעבור שנדכו הוצאות הגליון

לע"נ הגה"ק רבי אלעזר הכהן ב"ר זאב וואלף מפאלטוסק זי"ע בעל חידושי מהרא"ך נלב"ע כ"א מרחשוון ה'תרמ"ב הונצח ע"י נכדו הרה"ח ר' שמואל ווייסבראד שליט"א
לע"נ הגה"ק רבי הלל משה מעשיל ב"ר צבי הירש געלבשטיין זי"ע בעל משכנות לאביר יעקב וש"ס נלב"ע כ"ד במרחשוון ה'תרס"ח הונצח ע"י נכדו הרה"ח שלמה יעקב געלבשטיין הי"ו
הרה"ח ר' חיים ראזמאן שליט"א – מאנסי לע"נ אביו הרה"ח ר' ישכר בעריש ב"ר חיים ז"ל נלב"ע י"ז במרחשוון ה'תשפ"א
הר"ר יעקב דוד לאנדא הי"ו – ביתר עילית לע"נ זקינו הרה"ח ר' משה חיים ב"ר אשר יונה ז"ל לאנדא נלב"ע בליל שישי פרשת לך, י' מרחשוון ה'תשפ"ג, ונטמן בפניא דמעלי שבתא
הר"ר יששכר שלום קופעין הי"ו – לעייקוואד לרגל שמחת אירוסין הבן הבה"ח יצחק הי"ו עכ"ג בת הר"ר שלום ריינער הי"ו
הרה"ח ר' שלום מיללער שליט"א – ירושלים לרגל השמחה השרויה במעונו באירוסין הבת
הר"ר יצחק דואיק הי"ו – מאנסי לרגל השמחה השרויה במעונו בהולדת הבת
הר"ר שמואל בירנבאום הי"ו – מאנסי לרגל השמחה השרויה במעונו בהולדת הבת
הרה"ח שלמה יעקב געלבשטיין שליט"א בני ברק לרגל שמחת הולדת הבת

תוכן העניינים

- של"ס וירא תשפ"א
- קידושא רבא וירא תשפ"ב
- של"ס וירא תשפ"ב
- של"ס לך לך תשפ"ג
- אחר הברכה לך לך תשפ"ג/ הרה"ק רבי מנחם מענדיל מקאסוב זי"ע
- אחר הברכה וירא תשפ"ב/ הגה"ק רבי אלעזר הכהן מפאלטוסק זי"ע

ניתן לקבל הגליון

בארה"ק

בני ברק

ביהמ"ד אמשינאו רחוב חזון איש 78
ירושלים

אצל הרה"ח ר' זלמן לעווין שליט"א
ביתר

אצל הרה"ח ר' אברהם לאנדא שליט"א

בארה"ב

בארא פארק

ביהמ"ד אמשינאו 4408-15th Ave.
וויליאמסבורג

ביהמ"ד אמשינאו 144 Rodney st.
מאנסי

ביהמ"ד ווארקע 10 Maple ter.
לעייקוואד

אצל הרה"ח ר' ישראל נתן בוים שליט"א

יו"ל ע"י מכון דברי תורה – אמשינאו

כל הזכויות שמורות ©

לתרומות, הנצחות, ולקבלת הגליון
amshinov40@gmail.com

ניתן לתרום בעמדות נדרים פלוס
או במספר 03-7630585 שלוחה 8456

סעודה שלישית

פרשת וירא תשפ"א לפ"ק

העבודה לבא במ לעבוד הבורא, לפי שסובר שלא עשה כלום עדיין, ומשיבין לו, זה השער לה' פירוש שזהו תכלית הנרצה בעבודת הבורא ית', לידע דבר זה שאינו יכול לגמור בהעבודה, ולכן היכן שעומד הרי הוא עדיין בשער המלך, כי הוא דבר שאין לו סוף ותכלית והבן. (וראה כע"ז קדושת לוי פרשת שמות).

ועפ"ז ביאר כ"ק אזורי זצלה"ה הנוסח הנאמר בשבת, חמדת ימים אותו קראת, שהביאור בזה, שאיש הזה שהוא משתוקק ליום השבת, וזהו חמדת ימים שהשבת היא אצלו החמדה, אותו קראת, זהו האיש שהקב"ה קורא לו.

ובענין חשיבות החשק והרצון, מצינו בס' דברי סופרים לרצ"ה זי"ע (אות כא)

וירא אליו ה' באלוני ממרא והוא ישב פתח האהל כחום היום. ואיתא בשם צדיקים לבאר, שאברהם אבינו היה תמיד שפל בעיניו, שאף שהיה אצלו המדריגה של וירא אליו השי"ת, בכל זאת היה אצלו בכל עת ההרגשה, שהוא עדיין יושב פתח האהל, ולא התחיל עדיין כלום.

וענין זה מוזכר בנועם אלימלך (בלקוטי שושנה) עה"פ פתחו לי שערי צדק כו' דהנה עיקר מדת הצדיקים כך היא, שבכל מה שעובד יותר להבורא ברוך הוא, כך הוא מבין יותר שאינו יכול להגיע אל תכלית העבודה.

וזהו שאמר הכתוב, פתחו לי, פירוש הצדיק צועק שיפתחו לו השערי

המקובלים, שנפש יצחק שפרחה ממנו בשעת העקידה נכנס אל תוך האיל הזה, ולזה נחשב שהעלה ממש נפש יצחק בנו על גבי המזבח, והנה יצחק היה לו חשק ורצון גדול להשחט על קדושת שמו ית' כמבואר במדרש וז"ל אמר לו אבא כפתיני יפה שלא אבעט ואפגום הקרבן וכו'.

ואח"כ כאשר ראה שהאיל שיש בו מעתה נפש יצחק, איננו מתעצם בכל כחו לדלוג שור ולבא למזבח, חשב אברהם שזה אינו האיל הזה המתוקן מששת ימי בראשית. אבל באמת היה זה האיל, והקב"ה רצה להראות לו שהאיל נאחז בסבך בקרניו, שילמוד מכך שאף כשבני ישראל מאד רוצים ומתעצמים לעבוד את ה' יש להם מפריעים ונאחזים בסבך על ידי השאור שבעיסה, ועל כן התפלל אברהם עליהם, ה' יראה, היינו שיראה את לבבם הטוב של בני ישראל, אף שאין מצליחים להוציא רצונם לפועל, עדיין לבבם הטוב בוער בקרבם, כמו שנוכח עתה לראות אצל האיל הזה

שענין להצליח לגמור כל ענין בעבודת ה' הוא מן השמים, אבל עיקר השתדלות שצריך האדם בעולם הזה הוא שהוא מצידו יהא לו חשק לעשות רצונו יתברך, ולכן אפילו אם רק חישב לעשות מצוה ונאנס ולא עשה מעלה עליו הכתוב כאילו עשאה כמו שאמרר במס' שבת (סג.) והטעם בזה, לפי שהוא עשה את שלו במחשבתו וחשקו.

ומביא דמצינו ענין זה בפרשה, דמכל גמילות חסדים של אברהם אבינו ע"ה והכנסת אורחים שלו שעשה במשך כל ימי חייו לא נזכר בתורה לשבח אלא מה שעשה למלאכים שבעצם לא היה בזה שום מעשה של גמילות חסד שהרי לא הוצרכו לאוכל, ורק לכבודו הוכרחו להיות כאוכלים, נמצא שלא היה בזה רק המחשבה והרצון של אברהם אבינו ע"ה, וזה מורה לנו שעיקר התפקיד הוא היגיעה והרצון, עכתוד"ק.

ובישמח ישראל (אות ז') על הפסוק והנה איל אחר, כאשר מבואר בסה"ק בשם

את ערלת ליבו, ורוצה לעבוד את ה', אף שאינו עולה תמיד בידו, הרי בזכותו וכוחו של אברהם אבינו, יראה ה' את לבבו הנאמן, ורצונו וחפצו לעשות רצון קונו, ולא יראה פני גהינם.

יהי רצון שיהא לנו השתוקקות אל ה' ונזכה לגאולה במהרה אמן.

שהסתבך בסבך בקרניו, אף שחפץ לדלג שור ולעשות רצון הבורא.

ובמדרש רבה (וירא מח, ח), א"ר לוי לעתיד לבא אברהם יושב על פתח גיהנם ואינו מניח אדם מהול מישראל לירד לתוכה וכו'. וראיתי לפרש, שעל ערלת הלב הדברים אמורים, שמי שמל

קידושא רבא

פרשת וירא תשפ"ב לפ"ק

אח"כ נסיון נוסף, כשצוהו השי"ת אל תשלח ידך אל הנער, היה לו לאברהם לשמוח שבנו נשאר בין החיים, ואף יצא ידי שמים, אך לא כן עשה אברהם, אלא בשעה שהורידו מהמזבח לא חשב על עצמו כלל, אלא שמח שמחה גדולה שמקיים רצון ה' של 'אל תשלח' וגו' כמו ששמח בעת שצוהו ה' 'והעלהו לעולה'.

ומביא הרבי מלובלין ששמע עוד משמו של הרבי ר' שמעלקא, שיותר קל לאדם לסבול את בזיונו אם יחרפוהו משלא יהא לו שמחה כאשר ישבחוהו, ע"כ. ועל פי זה מבאר שזהו גודל המדריגה של אברהם אבינו שהיה בטל לגמרי להשי"ת, ולא הרגיש שמחה בעת ההורדה של יצחק מהמזבח, אלא זה היה אצלו המשך של עשיית רצון ה',

ויאמר כן תעשה כאשר דברת. לכאורה 'כאשר דברת' מיותר, וביאר כ"ק אזמו"ר זצלה"ה דהנה איתא בחז"ל (ב"מ פז.) 'צדיקים אומרים מעט ועושין הרבה' ואיתא שם 'מסרבין לקטן ואין מסרבין לגדול'. וזה הכוונה, במה שהמלאכים חששו שאברהם שאמר ואקחה פת לחם, יעשה להם הרבה יותר ממה שאמר, והם לא יוכלו לסרב לו, על כן ביקשו שיעשה רק 'כאשר דברת' ודו"ק.

*

הרה"ק מלובלין בספרו דברי אמת מביא ששמע בשם הרה"ק הרבי ר' שמעלקא מניקלשבורג, שנסיון העקידה היה שכבש רחמיו באהבה והיה מוכן לשחוט את בנו, אך היה

להרה"ק ר' שמואל שינאווער, שרגליו בוערות לילך לצדיק זה, ואף שלא הכירו מעולם (ראה רמתים צופים תנדב"א פ"ג).

בספרו **אהבת שלום** (פר' בראשית) מביא שיש בני אדם שבשעת עשיית המצוה הוא בהתלהבות וחיות, ואחר עשייתה הוא נופל ח"ו מהחיות וההתלהבות, אך העיקר הוא שהחיות והתלהבות יבואו לו אחר גמר עשיית המצוה, וזהו ושמרתם את חקותי ואת משפטי אשר יעשה אותם האדם, ולאחר מכן יחי בהם'.

*

ויגש אברהם ויאמר האף תספה צדיק עם רשע (יח, כג). אברהם אבינו התפלל עבור סדום עד שביקש (פסוק לב) אולי ימצאון שם עשרה ויאמר לא אשחית בעבור העשרה, ולכאורה נראה שתפילתו לא נענה. הרה"ק רבי ישכר דוב מבעלזא זי"ע ביאר, (יומא דהילולא

והוא מדריגה יתירה מעצם העקידה, ולזה נקרא הנסיון של אברהם ולא של יצחק, כמו שנאמר והאלהים ניסה את אברהם.

*

קומי שאי את הנער והחזיקי את ירך בו כי לגוי גדול אשימנו. למה היתה צריכה קודם לישא את הנער, ורק אח"כ פקח הקב"ה את עיניה, וביאר כ"ק מרן אזמור"ר רבי מנחם זי"ע שהגר כבר נתיאשה, כדכתיב "ותשלך את הילד" ולזה הקדימה התורה, קומי שאי את הנער וגו' לומר לה ווארף אוועק דעם ייאוש, וועסטו ממילא געהאלפען ווערען שמקודם צריך האדם לזרוק את הייאוש מעליו, ורק אח"כ מתחיל הישועה, כדכתיב ויפקח ה' את עיניה.

*

היום היארצייט של הרה"ק בעל אהבת שלום זי"ע. הרבי ר' בונם זי"ע, אמר

ויחוס על כל העיר בעבורם, וזהו מחמת
ההבטחה שהבטיח הקב"ה לאברהם
אבינו כאן שלא ישחית את העיר בעבור
עשרה צדיקים. ולכך השתדל בזה
אברהם אבינו כל כך.

בשבוע זה) שאף שלשעתו לא פעל
אברהם אבינו כלום, אך פעל לכל
הדורות שאף אם חלילה יהא איזה
גזירה על עיר, אם ימצא בה על כל פנים
עשרה צדיקים, יבטל השי"ת הגזירה

סעודה שלישית

פרשת וירא תשפ"ב לפ"ק

שישבו אל ד' וירחמם.

ובספה"ק מאור עינים (כריש הפרשה),
 וירא 'אליו' ה', ולא נאמר למי, כי קאי
 על כל אחד מישראל, שמתראה אליו
 השם יתברך, על ידי הרהורי תשובה
 ששולח אליו, באלוני ממרא, אפילו
 רשע גדול ח"ו שממרה פי ה' בחזקה,
 וההתגלות הוא עי"ז שלכל רשע באים
 לו הרהורי תשובה בכל יום. 'והוא יושב
 פתח האוהל' פירוש שבזה פותחים לו
 פתח, 'כחום היום' שיבוא לו התלהבות
 בעבודת ה'.

וכשהוא מגביה עיני שכלו, ומתבונן
 ברמז שנשלח לו מן השמים, ורואה
 פחיתות מעשיו, אז הוא מתחיל לומר

וירא אליו ה' באלוני ממרא והוא יושב
 פתח האהל כחום היום. ובמדרש, פתח
 טוב פתחת לעוברים ושבים, פתח טוב
 פתחת לגרים וכו' עיי"ש שקירב את באי
 העולם להשי"ת.

ובישמח ישראל (אות ט) מבאר, פתח
 טוב פתחת, 'טוב' בגימטריא שם
 ה'דעת' היוצא מר"ת א'ת ה'שמים ו'את
 ה'ארץ. דעת הוא לשון התחברות
 כנודע. והקב"ה הופיע על אאע"ה דעת
 הגדול שיהי' בכחו להשפיע ולהאיר
 אור וללמד דעת לבני אדם, שלא יאמרו
 לנפשם נואש חלילה. וזהו פתח 'טוב'
 פתחת, שהשפיע אליהם דעת,
 'לעוברים' היינו לעוברי רצונו ית"ש.
 'ולשבים' שידעו שיש תקוה לנפשם,

אדם דר עם נחש בכפיפה אחת, הקדושה בורחת הימנו. ולרשע כזה כשבא לו ההרהור תשובה יכבה מיד, ולא יפעל בו שום פעולה, כמ"ש ונר רשעים ידעך (משלי יג, ט). ואיש כזה צריך לשבר את החושך על ידי תעניות וסיגופים, עד שבא לידי תשובה.

והא דאמרו בגמרא (קידושין מט:): המקדש את האשה ע"מ שאני צדיק אפילו רשע גמור הרי זו מקודשת, שמא הרהר בתשובה, שמשמע שכל אחד שמהרהר בתשובה נקרא צדיק. אך אם כן לא מצינו רשע כלל, כי אין רשע בעולם שלא יבוא לו הרהור תשובה בכל יום כמאמר רז"ל בכל יום בת קול יוצאת ומכרזת שובו בנים וכו', וכדברי הבעש"ט הק', שהנשמה שומעת קול הכרוז, והמה הרהורי תשובה העולים בלב אדם.

ומביא דבר חידוש, כי מה שמספיק הרהור לבד, הוא רק לאיש אשר הולך

מתי יגיע מעשי למעשי אבותי. וזהו 'וישא עיניו' פירוש כשמגביה עיני השכל, ונותן לב להרהורי תשובה המתעוררים בקרבו, אזי 'וירא והנה שלשה אנשים נצבים עליו', כדאיתא ב**זוהר הק'** (בפרשה) שהשלשה אנשים המה בחינות אברהם יצחק ויעקב. אז הוא מתבונן במדריגת האבות, שהיו מרכבה לשכינה, שהיו בטלים לעשיית רצונו בלבד. וירא וירץ לקראתם מפתח האהל, שמתוך הרהור תשובה מתעורר לרוץ כנגדם ולהידבק במעשיהם. ואומר לנפשו מתי יגיע מעשי למעשי אבותי ורוצה להגיע גם כן למדריגה זו.

ובהמשך הפרשה (ד"ה וירא אליו וגו') מביא כי לרשעים גדולים לא יספיק הרהור תשובה לבד, משל לאדם המכניס נר לחדר חשוך שבתוך הבור שאין בו אור, הרי מיד בהכנסו יכבה הנר, כמו כן הרשע כיון שנשקע מאוד בקליפות, נעשה מגושם, וכיון שאין

לבוא בקרב האדם.

ואם הדיבורים של האדם נקיים וזכים, אז על ידי הדיבורים הקדושים ממשיך בקרבו קדושת השם יתברך, עכתד"ק.

וזהו וירא אליו ה', שהקב"ה שולח הרהורי תשובה לכל אדם, וצריך להתעורר מזה, ולהתבונן במעשיו, כמ"ש וירא וירץ לקראתם, ויאמר לעצמו מתי יגיעו מעשי למעשי אבותי.

כן יזכנו ה' תמיד להרהורי תשובה ולהתעורר מהם, ונזכה במהרה לגאולת עולמים ברחמים, אמן.

תמיד בדרכי השם, ונזדמן שנכשל באיזה דבר, ולכן מתוך שהקדושה עליונה עדיין שורה עליו, בבוא אליו אור ההרהור תשובה, פועל עליו שיחזור לאיתנו הראשון, ובזה מיירי הגמרא באופן שנכשל להיות רשע גמור לשעתו.

ואף למי שאינו רשע, יש עוד דבר שעומד נגד 'פתח האהל' של ההרהור תשובה, כמ"ש 'לפתח חטאת רובץ', וזהו כשמטמא האדם את פיו ח"ו בשקרים ורכילות ומלשינות ולשון הרע, שזהו דבר המזיק לו מלהתעורר, ואז אין מבוא לקדושת השם יתברך

סעודה שלישית

פרשת לך לך תשפ"ג לפ"ק

הלוא כשם שאין משבחין את החייט שתופר את הבגדים בחוטיין, מכיון שזהו הדרך הרגיל לתפרן, כמו כן השמים במלוא חכמתה, בוודאי אינו יכולה להיעשות אלא ע"י תבונה.

אך פירוש הענין הוא, שמלבד מה שברא ה' את השמים, עוד עשה חסד עם בריותיו שנתן בשמים כח כזה שיתן תבונה למתבונן בה, שיוכל להבין ממנה מי שבראו, כנאמר השמים מספרים כבוד קל וגו', וכמ"ש (ישעיה מ, כו) שאו מרום עיניכם, וראו מי ברא אלה וגו', כלומר שלא רק שיכולים לראות את השמים, אלא המתבונן יכול גם לראות בה מי שבראו.

ובזה ביאר הרה"ק ר' יעקב מראדומין

ויאמר ה' אל אברם לך לך מארצך וממולדתך ומבית אביך אל הארץ אשר אראך. ובמדרש (לט, א) ר' יצחק פתח (תהלים מה) שמעי בת וראי והטי אזנך, ושכחי עמך ובית אביך, ויתאו המלך יפיך. אמר רבי יצחק משל לאחד שהיה עובר ממקום למקום, וראה בירה [ארמון] אחת דולקת, אמר תאמר שהבירה זו בלא מנהיג, הציץ עליו בעל הבירה, אמר לו אני הוא בעל הבירה וכו'. ורבו הפשטים בספה"ק לבאר מדרש זו.

איתא מהרה"ק ר' שמחה בונים מפשיסחא זי"ע, על הפסוק (תהלים קלו, ה) לעושה השמים בתבונה, כי לעולם חסדו. ושאל, וכי יש איזה חידוש בדברי השבח, שהשמים נעשו מתוך תבונה,

המלך יפיך כי הוא אדוניך.

וכדברי הרה"ק הרבי ר' בונם זי"ע, על מאמר חז"ל, (אבות ו, ב), בכל יום ויום בת קול יוצאת מהר חורב, ומכרזת ואומרת, אוי להם לבריות מעלבונה של תורה. והקשה, אם אי אפשר לשום איש לשמוע את הקול - אזי למה צריכים את הקול? וידועים דברי הבעל שם טוב, שכן שומעים את הבת קול בצורה של הרהורי תשובה כל אחד לפי מדריגתו.

ואמר על זה משל, לאיש אחד שנסע במרכבה ולקח את בנו הקטן עמו. בדרך עברו ביער עבות גדול, ביקש הנער מאביו שרוצה להכנס אל היער ללקוט פירות מתוקים להשיב נפשו. ויאמר לו אביו, אם תכנס בעובי היער, יכול אתה לטעות בדרךך, על כן הסכימו ביניהם, שהנער יזעק אבא והאב יענה לבנו בכל עת הליכתו ביער, ואתקרב תמיד אליך, וכך לא יתפרדו ביניהם, אך לא כך היה מעשה, כי אחר זמן מועט נכנס הנער

זי"ע, שמעי בת וראי והטי אזנך, פי' אם אדם יטה אזנו היינו כלי שמיעה שלו, ישמע וירגיש שיש אלקים שברא הכל, הסיבה שאין יכולים לראות את שורש הבריאה, כיון שעסוק בקנאה תאוה כבוד, שבזה מסיר את עיניו מלראות, אך אם 'הולך ממקום למקום' מארצך וממולדתך, כלומר שעוזב את הרעה, ומעדן את גופו להיות נקי מהבלי עוה"ז, זוכה לראות בירה דולקת, שהבירה מאירה באור גדול, ומפרש 'דולקת' מלשון נרות דולקים, (ואינו מפרש 'שנשרף הבירה') ורואה איך שכל הבריאה מאיר מכבוד ה', א לעכטיגע וועלט, היינו מכיון שהוא נקי זוכה לראות את הבירה דולקת, ואז תמה איך בכלל ניתן להעלות על הדעת שעולם זה בלא מנהיג, שהרי כל דבר מאיר ומורגש בו כח אלוקי, וכשמגיע לדרגא זו, אזי זוכה נמי ש'הציץ עליו בעל הבירה' שה' מתגלה לפניו, היינו שמשגיג עוד ועוד השגות. וזהו ויתאו

המשנה (אבות ד, כא) רבי אלעזר הקפר אומר, הקנאה והתאוה והכבוד מוציאים את האדם מן העולם, פי' שהעולם מצד עצמו הוא טהור ונקי, אך זה שמשקע עצמו בג' מדות הללו, יוצא מן העולם, היינו שאין יכול לראותו.

יעזור השי"ת שנזכה לראות את החיות האלוקי שבכל הבריאה, ולא להתעסק בענינים פחותים, ונזכה לגאולה במהרה.

עמוק מדי ליער, ועל כן לא שמע בקול אביו, וכאשר האב לא שמע את קול בנו צעק בקול גדול בני, בני, איכה. וסיים הרבי ר' בונם זי"ע, שאכן הבת קול זועק לכל אחד ואחד, כי הבריאה אומרת כולו כבוד להתקרב לה', אך אפשר לשמוע כל זאת רק בתנאי שלא נכנסים עמוק מדי ליער ודו"ק. וזהו ושכחי עמך ויתאו המלך יפיך.

וכדברי כ"ק אאמו"ר זצללה"ה על

אחר הברלה

פרשת לך לך תשפ"ג לפ"ק

השבוע היארציית של הרה"ק רבי מנחם מענדל מקאסוב בעל ה'אהבת שלום', היה בנו של ר' יעקב קאפיל, הנקרא ר' יעקב קאפל 'חסיד', כי בכל מקום שהיה תמיד זכר את ה' העומד לנגדו, ואכן בפרשתן על הפסוק 'התהלך לפני' והיה תמים, מובא באחד ממפרשי התורה, (ראה ספורנו) שהכוונה שיהא תמיד במחשבתו שהולך לפניו ית', כמ"ש שיויתי ה' לנגדי תמיד, ור' יעקב קאפל היה עוצר לפעמים אפילו באמצע השוק ומניח ידיו על עיניו וזועק: "שויתי ה' לנגדי תמיד" עד שקראו לו בכינוי: "שויתיניק".

בנו היה האהבת שלום מקאסוב, העיירה קאסוב נמצא בסמיכות להערים קיטוב, וקולומייא, אחד מן הצדיקים אמר ששמותיהן של ג' עיירות אלו מתחילים באות ק' המרמזות על קדוש, קדוש, קדוש, כי אזור זה התקדש על ידי עבודתו הקדושה של הבעל שם טוב זי"ע, ואורו נתגלה במקום ההוא.

בצעירותו נסע להרה"ק הרבי ר' אלימלך מליזענסק זי"ע, בספרו אהבת שלום (פרשת ויצא) מביא ששמע מהרה"ק ר' זכריה מענדל משענדישוב (איש קדוש, היה בן אחותו של הרבי ר' שמעלקא מניקלשבורג זצ"ל תלמיד הרבי ר' אלימלך ובסוף הספר נועם אלימלך יש אגרת נפלאה ממנו אודות הנהגותיו של רבו עיי"ש) שפעם אחת היה אצל הרה"ק ר' ר' אלימלך בעת בואו מטבילת המקוה בערב שבת קודש, ושמע איך שאמר לעצמו בזה הלשון: מי יכול לסבול ריחות הגן עדן...

ה'רמתיים צופים' הרה"ק ר' שמואל שינאווער שהיה במקורו מגאליציע נדד ממקום למקום בחיפושיו אחרי רבי, עד שבערך בגיל עשרים מצא את שאהבה נפשו ונדבק בכל לב בהרבי ר' בונים מפשיסחא זי"ע, בדרכו אף היה אצל האהבת שלום, כשסיפר אודות כך להרבי ר' בונים אמר לו הרבי: ש'רגליו בוערות לילך אל היהודי הזה' ואף שלא הכירו מעולם.

אחר מבני הרה"ק הרבי מלובלין זי"ע שָׁבַת פעם בשבת קודש אצל האהבת שלום בקאסוב, בשובו אל בית אביו, סיפר לפניו את כל אשר קרהו בדרך והליכותיו בקודש של הרבי מקאסוב, והוסיף לאמור, שכל העבודות שראה בקאסוב כבר ראה אצל אביו בלובלין, חוץ מן המסירות נפש בעת קבלת שבת בשעה שאומר 'מזמור לדוד' קול ה' בכח וכו', וכך היה מעשה, הרבי התפלל מאחורי הפרגוד שבינו לבין העם, ובשעה ששמעתי אותו אומר את הז' קולות בהתלהבות גדולה לעילא ולעילא, לא עצרתי כח ועליתי על ספסל, והבטתי לפנים מן המחיצה, וראיתי איך שמשתטח אפים ארצה, ומוציא את הקולות בקדושה ובטהרה.

הוא קבע להתאסף בליל שבת קודש וכן להאסף בראש חודש, ואכן נטע אהבת רעים גדולה בין אנשי שלומו, ואיש את רעהו עזרו בכל אשר להם.

ספרו אהבת שלום מלא וגדוש באמרות טהורות ומתלהב בעיקר בשני יסודות עיניו שבת קודש ועשיית צדקה וחסד, בפרשת השבוע מביא על הפסוק 'והוא עומד עליהם', שלפעמים יש אורחים שאינם חשובים וחושש שמא ידברו לשון הרע וכדו', ואמר, דהנה הצדיק נקרא 'הולך', על שם שהולך ממדרגה למדרגה, ואילו המלאך נקרא 'עומד' (כמ"ש ונתתי וגו' בין

העומדים האלה, זכריה ג, ז), וזהו שנאמר 'והוא עומד עליהם' שאברהם אבינו ע"ה השפיל עצמו להיות בבחינת 'עומד', כדי שיוכל לקבל האורחים.

בדומה לזה מצינו מהבעש"ט הק' זי"ע בסוף הספה"ק תולדות יעקב יוסף שמביא 'שמעתי ממורי' על מאחז"ל גדולה הכנסת אורחים יותר מקבלת פני השכינה וכו' שלפעמים יש בהכנסת אורחים חשש ביטול תורה או סיפורי לשון הרע וכו' מכל מקום גדולה הכנסת אורחים עיי"ש.

וכן בענין שבת קודש אמר פעם, שבששת ימי השבוע חושש מכל פגם, כי מורא על ראשו, שבאיזה פנים יוכל אחר כך לקבל פני שבת קודש.

זכותו יגן עלינו, א גוטע וואך א פרייליכע וואך.

חבורת זרע יצחק

ברכת מזל טוב

נשגר בזאת קדם מורינו הרה"ח ר' זלמן לעווין שליט"א ראש החבורה לרגל הולדת הבת

לידידנו הבה"ח יצחק קופעץ לרגל בואו בקשרי שידוכין

לידידנו הבה"ח יצחק פיוטערקאווסקי לרגל בואו בקשרי שידוכין

כוס תנחומין

נשגר קדם מורינו הגה"ח ר' יוסף לאנדא שליט"א

היושב בעמק הבכא על פטירת אביו הרה"ח ר' משה חיים ב"ר אשר יונה ז"ל

המקום ינחמו בתוך שאר אבלי ציון וירושלים

אחר הבדלה

פרשת וירא תשפ"ב לפ"ק

השבוע היארציית של הגאון ר' אלעזר הכהן מפאלטוסק זצלה"ה, בעל חידושי מהרא"ך, היה רב בכמה עיירות. היה חתנו של הגאון הנודע בעל חוות דעת זי"ע לאחר נישואיו התגורר במשך תקופה בליסא, ולמד הרבה עם חותנו, שם נסמך לרבנות על ידי חמיו החוות דעת וכן על ידי הגאון רבי עקיבא אייגר.

לאחר כמה שנים עבר לווארשא, והתדבק בהרה"ק הרבי רבי שמחה בונים מפשיסחא, פעם כשבאו ואמרו להרבי ר' בונם, כי גדולי ווארשא מציקים לחסידי פשיסחה, נענה ואמר בתמיהה, גדולי ווארשא? גדולי ווארשא המה ר' איטשע מאיר ור' אלעזר...

בסוף ספרו חידושי מהרא"ך, יש קונטרס עץ אבות שכתב בנו ושם מביא הרבה דברים נפלאים, ונביא כמה מהם. פעם אמר לו הרבי ר' בונם זי"ע, אלעזר, אלעזר, דע כי ברבות הימים בעקבתא דמשיחא יקוימו בשלימות דבריו של הנביא ישעי' (ג, א): 'כי הנה האדון ה' צבקות מסיר מירושלים ומיהודה משען ומשענה' וגו'. שלא יהא על מי לסמוך, 'שמלה לכה, וקצין תהיה לנו'. כלומר שיתפסו באדם פשוט שיש לו בגד, ויבקשו ממנו להנהיג אותם.

ורומו לכך, שאז יקנאו בחסידים אשר עוד זכו להסתופף בצל הצדיקים, ודבריהם יהיו חשובים, וינקטו החסידים בשפולי גלימתם, וירוצו אחריהם לשמוע מהם דבר מה אשר שמעו מאתנו, ובזה יחזקו את לבם ויתקנו נפשם, וגם הסיפור הזה, יהיה אצלם יקר מפנינים.

עוד מספר, שפ"א גזרה הממשלה גזירה שלא ינהרו החסידים להסתופף בצל הצדיקים, בעת ההוא היה בווארשא אשה צדקנית עשירה מופלגת ושמה תַמְך'ל, אשר תמכה רבות בחצרות הצדיקים, ובשמעה על דבר הגזירה, השתדלה בכל מיני השתדלות עד שפעלה אצל הממשלה לבטל הגזירה, ובקבלה את המסמך על ביטול הגזירה, שלחה מכתב עם הבשורה הטובה לפשיסחא.

באותה שעה ישב הגאון ר' אלעזר בקודש פנימה אצל הרר"ב, אמר לו הרבי הקדוש, דע לך אלעזר, אכן כוונתה היה לש"ש, אך לו היו שומעים לעצתי, היה צריך לפעול אצל הממשלה לעשות חומה מסביב לביתי, ויעמידו קאזאקען עם נאגייקעס ולא יניחו שום אדם להתקרב אצלינו שלא יבלבלו רעיוני, וזה היה טובה גדולה לכל העולם, עכד"ק.

בחידושי מהרא"ך (הל' לולב סי' תרמ"ח), יש שם וויכוח עם אא"ז הנפש חיה שרצה בכל מאודו שגדולי ישראל יבואו על החתום שיקנו אך אתרוגי ארץ ישראל וידחו את אתרוגי קורפו, אך ר' אלעזר טוען כנגדו בין השאר שאין יכול להצטרף אליו מאחר שהרה"ק הרבי מלובלין זצוק"ל והמגיד מקאזניץ השתמשו בהם.

הנפש חיה עונה כנגדו, שמהרבי מלובלין אין להביא ראייה, כי ידע לקחת כוס של 'קידוש' בידו, ולהביט עליו ולומר זה כשר, וזה נסך. אך למעשה גם **אא"ז הגאון מקוטנא** בהמשך התשובה שם, תמך בדברי ר' אלעזר, וסבר שאי אפשר לדחות לגמרי את אתרוגי הקורפו מאחר שכבר רבים ושלמים נהגו לצאת בהם.

ר' אלעזר נסע להסתופף גם אצל עוד צדיקים, וסיפר לבנו אודות נסיעתו להרה"ק **מאפטא זי"ע** ותיאר את אמירת התורה בלהב אש, איך שבאמצע הסעודה של שבת קודש, תנוח עליו הרוח ופניו בוערים כלפיד אש ואז הרים קולו בהתלהבות, ובתוך כך אחז בכפות ידיו על הלב, וכה אמר, דעו רבותי, שקו הימין שלב מורה על בחינות חסד ותוך כדי כך אחז בכף ידו הקדושה בצד ימין, ואח"כ אחז בכפו בצד השמאל של הלב, ואמר קו השמאל מורה על בחינות הגבורה, וקו הממוצע מורה על תפארת.

ואח"כ ביקש שיאמרו לפניו מאמר אחד מהזוהר הקדוש, וכשהשלימו לקרוא לפניו, צוה לחזור שוב על המאמר. ואמר, הלוא המאמר הזה עדין אינו מובן, וה' יפתח את לבי ויאיר עיני שאוכל לפרש פירוש המאמר. ואז צוה לנגן איזה ניגון מהזמירות, ואחר הזמירות הרים שוב את קולו הקדוש ואז ביאר את דברי הזוה"ק כמין חומר.

כמו כן נסע ר' אלעזר אל הרב הקדוש **מרוז'ין זי"ע**, ובתוך הדברים אמר לו הרבי מרוז'ין, הרי כהן אתה, ועליך לדעת מה לכוון בעת ברכת כוהנים, ואמר לו דברי תורה בענין שנשיאות כפים הוא כנגד קליפת אדום ושככוח

ברכה זו אפשר להינצל משעבוד האומות, וביקשו לכוון בפרט נגד ניקאליי הרשע, אשר כידוע הרה"ק לחם מאד נגד קליפה זו.

יש דבר תורה ממנו על פרשת השבוע, כתיב וירא את המקום מרחוק וגו', והנה בפרשת נח אומר רש"י, נח היה צריך סעד לתמכו אבל אברהם התחזק מאליו, וכל נסיון נחשב דוקא כשהאדם מתחזק מאליו ואין מרגיש את הסעד לתמכו, וזה מה שנאמר כאן, וירא את המקום מרחוק, המקום כלומר השכינה מקומו של עולם, התרחק ממנו שלא סעדו לעמוד בנסיון, ובכל זאת התחזק מאליו ועמד בבחינה, לכך נחשב לו זאת לנסיון.

זכות הצדיקים יגן עלינו, א גוטע וואך, א פרייליכער וואך.

To subscribe to English editon contact Divrei Torah
Amshinov at
d.t.amshinov@gmail.com